

Geprezen zijn Jezus en Maria!

1 – Op 2 juli 2016, kreeg Mirjana haar maandelijkse verschijning bij het Blauwe Kruis in aanwezigheid van een grote menigte. Na de verschijning gaf ze de volgende boodschap door:

“Lieve kinderen,

Mijn waarlijke, levende aanwezigheid onder jullie zou jullie gelukkig moeten maken, want zij is de grote liefde van mijn Zoon. Hij zendt mij naar jullie toe opdat ik jullie, met moederlijke liefde, veiligheid zou kunnen bieden; opdat jullie zouden inzien dat pijn en vreugde, lijden en liefde, jullie ziel intens doen leven; opdat ik jullie er opnieuw toe zou oproepen om het Hart van Jezus, de kern van het geloof, de Eucharistie, opnieuw te verheerlijken. Elke dag opnieuw, al eeuwenlang, komt mijn Zoon, levend, weer onder jullie, hoewel Hij jullie nooit verlaten heeft. Wanneer één van jullie, mijn kinderen, naar Hem terugkeert, maakt mijn hart een vreugdesprongetje. Daarom, kinderen, keer terug naar de Eucharistie, naar mijn Zoon. De weg naar mijn Zoon is moeilijk, vraagt veel opoffering, maar op het einde vind je altijd het licht. Ik begrijp jullie pijn en lijden, en met moederlijke liefde droog ik jullie tranen. Heb vertrouwen in mijn Zoon, want Hij zal voor jullie dingen doen waarvan je niet eens weet hoe je erom moet vragen. Jullie, mijn kinderen, moeten zorg dragen voor jullie ziel, want dat is het enige op aarde dat jullie toebehoort. En met die ziel, besmeurd of zuiver, zullen jullie voor de Hemelse Vader verschijnen. Onthoud dat vertrouwen in de liefde van mijn Zoon altijd beloond wordt. Ik smeeek jullie heel speciaal om te bidden voor diegenen die mijn Zoon geroepen heeft om te leven naar Zijn voorbeeld en om hun kudde lief te hebben. Ik dank jullie. ”

2 – De “Promenade des Anglais”. Hoe zou men niet ontsteld kunnen zijn vanwege de grote catastrofe in Nice, op de avond van 14 juli? Ja, volkomen onthutst, wanneer we de beelden zien, en de foto’s van de gezichtjes van de verdwenen kinderen, deze jongeren, onverwacht weggerukt uit het leven door de dood, en al de verwoeste gezinnen? Ik wil geen woorden meer toevoegen aan wat we hebben kunnen zien, horen of lezen over deze tragedie. Daarentegen wil ik me hier met jullie begeven naar de top van de piramide van de haat om te kijken wie er in werkelijkheid dit toenemend terrorisme manipuleert. Jezus spreekt erover in het Evangelie, waar Hij het heeft over de WOLF die de schaapskooi binnen dringt, om de schapen te verslinden, en over de dief. Met andere woorden: het gaat over Satan: “Hij komt enkel om te roven, te stelen en te vernietigen” (Joh. 10,10). Satan heeft reeds de dood gestorven in zijn ziel, en uit jaloezheid voor de mens, wil hij dat iedereen met hem ten onder gaat; hij wil de mensheid van de aardbodem wegvegen. Mensen die met hem een pact gesloten hebben, zijn herkenbaar door hun haat voor de kleinen, de kinderen, de ongebornen kinderen, omdat hun onschuld hen doet denken aan Christus, Hij, die de dood overwonnen heeft aan het Kruis. Deze WOLF heeft duizenden manieren om menselijke geesten over te halen om zijn verderfelijk werk uit te voeren. Hij maakt niet enkel gebruik van een totale afwezigheid van vasten en gebed (deze krachtige tweeling, die hem ontwapent), maar hij infiltreert ook door de deuren die wij voor hem openzetten, door de Geboden van het Leven die God ons heeft gegeven met voeten te treden, door de zonde en zondige gewoonten. “Het loon voor de zonde is de dood, zegt de heilige Paulus, en de gave Gods is het Eeuwig Leven” (Rom. 6.23). Dankzij God en Zijn oneindige Barmhartigheid kunnen we steeds opnieuw met heel ons hart naar Hem terugkeren, oprecht verzaken aan de zonde, ons in de armen werpen van de Barmhartige Christus, gezuiverd worden van onze zondesmetten, en hiermee de deur sluiten voor de vernielers.

3 – Een blik op Belgrado. Enkele dagen geleden las ik het aangrijpend getuigenis van Dr. Stojan Adacevic, die zijn beroep van gynaecoloog – verloskundige uitoefende in Belgrado (Servië). Ik wil er hier een klein deel van citeren. Het gaat om iets wat men nooit hoort in een homilie of in een openbare meeting, en nog minder in de zalen van de medische faculteit:

In het communistische Joegoslavië, aan het einde van vorige eeuw, had Stojan geleerd dat een abortus, zoals men aan de medische faculteiten onderwees, een heelkundige ingreep was, te vergelijken met een appendixoperatie. Het enige verschil was het orgaan dat men wegnam. Een stukje darm in het ene geval, en in het andere geval wat “embryonaal weefsel”. Er kwamen echter twijfels bij hem op aan het eind van de jaren 1980, toen de ultrason-techniek ook in de Joegoslavische ziekenhuizen ingang vond. Toen zag Stojan voor het eerst op een scherm, wat tevoren steeds voor zijn ogen verborgen was gebleven: het

binnenste van een baarmoeder met een levend kindje erin, dat op zijn duimpje zoog en zijn beentjes en armpjes bewoog. In de helft van de gevallen lagen de delen van de geaborteerde kindjes netjes op een tafel naast hem. "Ik zag zonder te zien" zegt hij nu.

4 - "Ik hield een kloppend hartje in mijn handen." Op een morgen, toen hij er al over was gaan denken om te stoppen met het uitvoeren van abortussen, drong een van zijn neven er bij hem op aan om er een uit te voeren bij zijn vriendin, die 3 à 4 maanden zwanger was. Ze wilde zich al voor de 9de keer ontdoen van haar kind. Adacevic weigerde, maar zijn neef drong zo sterk aan dat hij toegaf: "Oké, zei hij, maar dit is de laatste keer." Hij getuigt: "Ik opende de buik, scheurde de placenta, waarna het water brak, en kon met de abortustang aan de abortus beginnen. Ik greep iets vast met de tang, brak het, trok het eruit en wierp het op een doek die op de operatietafel lag. Vervolgens keek ik... het was een hand, redelijk groot. In dit stadium is de baby al volledig gevormd, met vingertjes en teentjes. Alle organen zijn er al. Iemand had jodium geknoeid op de operatietafel en de hand viel precies op die plaats. De zenuweinden van de hand kwamen daardoor in contact met de jodium vloeistof, en wat gebeurde er? Ik keek, en zei bij mezelf: "Mijn God, deze hand beweegt." Stojan begon te huiveren, maar hij ging verder met de abortus.

"Desondanks ging ik verder met mijn werk met de abortustang, zo vertelt hij. Ik greep iets anders met de tang vast, brak het, en trok het eruit. Ik dacht: "Hopelijk is dit geen been". Ik trok, en kijk: het was een been. Ik wilde het zachtjes op de tafel leggen, opdat het niet te dicht bij de bewegende hand zou liggen. Toen ik met mijn arm naar beneden bewoog om het neer te leggen, was er een verpleegster achter mij die een schaal met chirurgische instrumenten liet vallen. Geschrokken door het lawaai, sprong ik op, waardoor ik mijn greep op de abortustang verloor, en op slag viel het been naast de hand. Ik keek: de hand en het been waren beide vanzelf aan het bewegen... Mijn medisch team, noch ikzelf hadden ooit zoiets gezien. Menselijke lichaamsdelen die vanzelf stuiptrekkingen vertoonden op de operatietafel. Toch werkte ik verder, richtte mijn instrument meer naar de buik en begon alles te breken dat zich erin bevond. Bij mezelf zei ik: het zou er nog aan ontbreken, om dit tafereel volledig te maken, dat ik op het hart zou stoten. Ik ging verder met verbrijzelen, ik verbrijzelde en verbrijzelde, tot ik er zeker van was dat ik een brij had gemaakt van heel de inhoud van de baarmoeder, waarop ik vervolgens de tang terugtrok. Ik haalde de brij uit de baarmoeder, dacht dat het om stukken beenderen ging, en legde ze ook op de operatietafel. Vervolgens kijk ik, en wat zie ik?: een menselijk hart dat samentrekt, ontspant, en klopt. Ik dacht dat ik gek werd. Ik zag de hartkloppingen vertragen, trager en nog trager, totdat ze volledig ophielden. Niemand die heeft kunnen zien wat ik met mijn eigen ogen heb gezien, kan meer dan ikzelf overtuigd zijn van wat ik zojuist uitgevoerd had: ik had een menselijk wezen gedood". Het hart van dokter Adacevic begaf het bijna, en alles om hem heen werd donker. Hoelang heeft dit geduurd? Hij kan het niet zeggen, maar een angstige stem van een verpleegster wekte hem uit de verdoving: "Dokter Adacevic, riep ze, de patiënte bloedt. Voor de eerste keer in zijn leven sinds zijn jeugd begon hij oprecht te bidden: "Heer, red niet mij, maar red deze vrouw." Stojan eindigde deze abortusingreep, en toen hij zijn handschoenen uitdeed wist hij dat dit zijn laatste abortus was geweest.

Toen Stojan de directeur van het ziekenhuis op de hoogte bracht van zijn besluit volgden er een hele reeks reacties. Er was in Belgrado nog nooit een gynaecoloog geweest, die geweigerd had om abortussen uit te voeren. Ze begonnen druk op hem uit te oefenen, zijn salaris werd met de helft verminderd, zijn dochter werd ontslagen, zijn zoon zakte bij zijn toelatingsexamen voor de universiteit. Hij werd aangevallen in de pers en op de TV. De socialistische staat, zo verweet men hem, had hem de kans gegeven om te studeren, opdat hij abortussen zou kunnen uitvoeren, en nu begon hij de staat te saboteren.

De H. Thomas van Aquino verscheen hem in een droom en gaf hem een schouderklopje, hij zei: "Jij bent mijn vriend, een hele goede vriend, ga verder met je strijd". Adacevic besloot om verder te strijden. Hij zegt dat hij, voor zijn bekering, wel 50.000 abortussen heeft uitgevoerd.

Waarom wil ik een verband leggen tussen de gruweldaden van het terrorisme en dit getuigenis, dat doet denken aan de miljoenen uiteengereten kinderen? Omdat er een wet bestaat tussen oorzaak en gevolg. "Laten we niet verwonderd zijn wanneer we horen over misdrijven, moordpartijen, oorlogen of haat. Als een moeder in staat is om haar eigen kind te doden, wat belet ons dan om elkaar te vermoorden? De grootste vernietiger van de liefde en van de vrede, zo zei Moeder Teresa, is abortus". Pater Jozo zei eens: "Een land, dat zijn kinderen doodt, heeft geen toekomst". Beiden hebben de barmhartigheid beleefd tot

het uiterste van hun krachten, maar nooit hebben ze de waarheid verzwegen. Ze hebben gesproken uit barmhartigheid. Ze hebben niemand veroordeeld, ze hebben gewaarschuwd voor het gevaar, om mensen te behoeden voor grote drama's en hun gevolgen. Maria zei aan de jongeren van de gebedsgroep: "Als je een moeder ontmoet die haar kind heeft gedood, oordeel dan niet over haar, onthaal haar met liefde, en doe alles wat je kunt, opdat ze zou terugkeren naar God en zou gaan biechten"... Gloria Polo, die een belangrijke getuige is in onze tijd, zegt dat ze in het hiernamaals heeft gezien dat elke abortus een cultus is ter ere van Satan. Tot zijn grote voldoening springen elke keer opnieuw de grendels van de hel, waardoor er een nieuw aantal duivels vrijkomt, die, heel in het bijzonder, de priesters aanvallen. De geest van de dood vergrijpt zich natuurlijk aan hen, die God heeft uitgekozen om Zijn verpersoonlijking te zijn, te midden van Zijn kudde, om haar te beminnen en Hem te doen kennen. In dit Jubileumjaar van de Barmhartigheid heeft elke priester de macht (anders is het alleen aan de bisschop voorbehouden), om de zonde van abortus te vergeven en haar gevolgen, dankzij de mogelijkheid om dit jaar een aflaat te bekomen. Dit zal vele moeders (en vaders) bemoedigen, die voor abortus hebben gekozen. Zo vinden ze een weg naar Hoop.

Dierbare broeders en zussen, als we Gods Woord beleven zullen we veilig zijn, want het is de zekere lamp voor onze voeten, het licht op onze weg. De '10 woorden' aan Mozes gegeven (de 10 geboden), zijn zekere bakens om in staat van genade te leven, en Gods zegen te bezitten. Als we deze 'Woorden van Leven' negeren en de deur openzetten voor de zonde, als we aan een wereld bouwen zonder God, dan zullen de 'wolven' hun acties uitbreiden. De Koningin van de Vrede is zo duidelijk en zo helder in haar boodschappen. Laten we de 5 punten van Medjugorje opnieuw lezen, en haar deze zomer de mooie beslissing aanbieden dat punt te beleven, dat we tot nu toe verwaarloosd hebben.

5 - Vicka is weer ziek. Ze is weer naar Rome om haar rug te laten verzorgen, die al zo sterk beschadigd is. Laten we voor deze zeer moedige vrouw bidden, die er enkel om bekommerd is ons de boodschappen van de heilige Maagd door te geven, en dat vaak ten koste van haar eigen gezondheid. Ze draagt met vreugde haar lijden op aan Jezus, opdat wij de boodschappen zouden beleven.

Lieve Gospa, uw tedere blik, op ieder van ons, uw kinderen, gericht, geeft ons nieuwe moed. Gelukkig bent u bij ons. Wat zouden we zonder u moeten beginnen? Maak dat onze hand nooit uit te uwe los komt.

Zr. Emmanuel

Vertaald uit het Frans

© Enfants de Medjugorje juli 2016